

**ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ
ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ
ΛΥΔΙΑΣ ΤΗΣ ΦΙΛΙΠΠΗΣΙΑΣ**

Ταύτη προσετέθησαν ὁ Παρακλητικὸς κανὼν
καὶ οἱ εἰκοσιτέσσαρες Οἴκοι τῆς Ἁγίας

Ἐποιήθησαν ἐν Ἁγίῳ Ὄρει

ὑπὸ

Γερασίμου Μοναχοῦ Μικραγιαννανίτου

Ἑμνογράφου τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας

ΕΚΔΟΣΙΣ

ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ «ΛΥΔΙΑ»

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ 1991

Μαΐου κ΄

Μνήμην ἐπιτελοῦμεν τῆς Ἁγίας καὶ δικαίας Λυδίας
τῆς Πορφυροπόλιδος, τῆς πρώτης ἐν Φιλίπποις
πιστευσάσης πανοικεῖ τῷ Χριστῷ, τῷ κηρύγματι τοῦ
οὐρανοβάμονος Παύλου.

ΕΝ Τῷ ΕΣΠΕΡΙΝῳ

Μετὰ τὸν Προοιμιακόν, τὸ Μακάριος ἀνήρ. Εἰς δὲ τὸ
Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν στίχους σ΄ καὶ ψάλλομεν τὰ
ἑξῆς Προσόμοια.

Ἦχος α΄. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Λεῦτε πιστοὶ ἐν Φιλίπποις πάντες συνδράμωμεν, ἔνθα
ὁ Θεῖος Παῦλος, τῶν ἀρρήτων ὁ μύστης, κηρύγματι
τῷ Θείῳ πρώτην σαφῶς, τῷ Χριστῷ προσενήνοχε, πανοικε-
σιᾶ Λυδίαν τὴν θαυμαστήν, ἧς τὴν μνήμην ἐορτάσωμεν.

Ως ἐν Φιλίπποις ἐπέστη Παῦλος ὁ ἔνδοξος, τῇ καθαρᾷ ψυχῇ σου, τὸν τῆς χάριτος λόγον, ἐδέξω ἐκ χειλέων τῶν θείων αὐτοῦ, ᾧ Λυδία θεόληπτε, καὶ ἀπαρχὴ Ἐκκλησίας τῆς τοῦ Χριστοῦ, τῆς ἐνταῦθα ἐχρημάτισας.

Λημγοροῦντος τοῦ Παύλου τοῦ θεοκήρυκος, τῇ θείᾳ ἐπτερώθης, τοῦ Σωτῆρος ἀγάπη καὶ τούτῳ προσελθοῦσα πίστει θερμῇ, σὺν τῷ οἴκῳ σου πάνσεμνε, υἰοθετήθης βαπτίσματι τῷ σεπτῷ, τῷ καλέσαντι Κυρίῳ σε.

Ως τὸν Θεὸν σεβομένη βίου σεμνότητι, τοῖς ῥήμασι τοῦ Παύλου, τοῦ σοφοῦ θεηγόρου, ὁ νοῦς σου διηνοίγη Λυδία σεμνή, καὶ ἐδέξω τὴν λύτρωσιν, τὴν ἐν Χριστῷ γενομένην διὰ Σταυροῦ, πανοικεῖ τούτῳ πιστεύσασα.

Εν ποταμῷ τῷ Ζυγάκη θείῳ βαπτίσματι, τῆς πάλαι ἁμαρτίας, πανοικεῖ λυτρωθεῖσα, τῶν θείων Ἀποστόλων Λυδία σεμνή, ξεναγὸς ἐχρημάτισας, καὶ ἐπλουτίσθης χαρίσμασι θεϊκοῖς, ἐναρέτως βιοτεύσασα.

Ἄρχὴ ἐγένου θεόφρον καὶ ὑποτύπωσις, τῆς πρὸς Χριστὸν Λυδία, οἰκειώσεως θείας, ἐν πόλει τῶν Φιλίππων ἥτις τὴν σὴν, μακαρίζει λαμπρότητα, καὶ τὴν ἀνάμνησιν ἄγει χαρμονικῶς, τῆς τοῦ Παύλου ἐπελεύσεως.

Δόξα. Ἦχος πλ. β΄.

Λεῖτε ἅπαντες πιστοί, ἐνθέως συνέλθωμεν, καὶ ὄμμασι ψυχῆς θεασώμεθα, τὸν θεοκήρυκα Παῦλον, τὸν λόγον τῆς χάριτος, εὐαγγελιζόμενον πᾶσι· θεία γὰρ ὁμφῆ, εἰς Μακεδονίαν διαβάς, Νεάπολιν καὶ Φιλίππους, τῷ θείῳ

καταυγάξει κηρύγματι· και Λυδίαν τήν πορφυλοπόλιδα, τήν τόν Θεόν σεβομένην, πρώτην προσάγει τῷ Χριστῷ, ὡς ἀπαρχήν εὐπρόσδεκτον· τοῖς γάρ ρήμασιν αὐτοῦ, δεξαμένη τήν λύτρωσιν, πανοικει ἤξιωται, τοῦ λουτροῦ τῆς ἀναγεννήσεως, ἐν τῷ Ζυγάκτη ποταμῷ. Ὁθεν τούτων τήν ἀνάμνησιν ἄγοντες, τῷ Σωτῆρι βοῶμεν· Κύριε, ταῖς τῶν Ἀποστόλων προσευχαῖς, φύλαττε τήν Ἐκκλησίαν σου, ἐκ πάσης ἐπιβουλής και αἰρέσεως.

Και νῦν. Τῆς τυχούσης ἑορτῆς.

**Εἴσοδος, Φῶς ἰλαρόν, τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας,
και τὰ Ἀναγνώσματα.**

**Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.
(Κεφ. λα΄. 10,26)**

Γυναῖκα ἀνδρείαν τίς εὐρήσει; τιμιωτέρα δέ ἐστι λίθων πολυτελῶν ἢ τοιαύτη. Μηρουμένη ἔρια και λίνον, ἐποίησεν εὐχρηστον ταῖς χερσίν αὐτῆς. Ἐγένετο ὡσεὶ ναῦς ἐμπορευομένη μακρόθεν, συνάγει δέ αὐτῆ τόν βίον. Και ἀνίσταται ἐκ νυκτῶν, και ἔδωκε βρώματα τῷ οἴκῳ, και ἔργα ταῖς θεραπαίνας. Θεωρήσασα γεώργιον ἐπρίατο, ἀπὸ δὲ καρπῶν χειρῶν αὐτῆς, κατεφύτευσε κτῆμα. Ἀναζωσαμένη ἰσχυρῶς τήν ὀσφύν αὐτῆς, ἤρεισε τοὺς βραχίονας αὐτῆς ἐπὶ τὸ ἔργον. Ἐγεύσατο ὅτι καλόν ἐστι τό ἐργάζεσθαι, και οὐκ ἀποσβέννυται ὄλην τήν νύκτα ὁ λύχνος αὐτῆς. Τὰς χεῖρας αὐτῆς ἐκτείνει ἐπὶ τὰ συμφέροντα, τοὺς δὲ πῆχεις αὐτῆς ἐρείδει εἰς ἄτρακτον. Χεῖρας δὲ αὐτῆς διήνοιξε πένητι, καρπὸν δὲ ἐξέτεινε πτωχῷ. Ἴσχυν και εὐπρέπειαν ἐνεδύσατο, και εὐφράνθη ἐν ἡμεραῖς ἐσχάταις.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

(Κεφ. γ' 1, 10)

Υιέ, ἐμῶν νομίμων μὴ ἐπιλανθάνου, τὰ δὲ ῥήματά μου τηρεῖτω σὴ καρδιά· μῆκος γὰρ βίου, καὶ ἔτη ζωῆς, καὶ εἰρήνην προσθήσουσί σοι. Ἐλεημοσύνη καὶ πίστις μὴ ἐκλειπέτωσάν σε· ἄφαισι δὲ αὐτὰς ἐπὶ σῶ τραχήλῳ, καὶ εὐρήσεις χάριν· γράψον δὲ αὐτὰς ἐπὶ πλακὸς τῆς καρδίας σου, καὶ προνοοῦ καλὰ ἐνώπιον Κυρίου καὶ ἀνθρώπων. Ἴσθι πεποιοῦς ἐν ὅλῃ καρδίᾳ ἐπὶ Θεῷ, ἐπὶ δὲ σῆ σοφία μὴ ἐπαίρου· ἐν πάσαις ὁδοῖς σου γνῶριζε αὐτόν, ἵνα ὀρθοτομῇ τὰς ὁδοὺς σου. Μὴ ἴσθι φρόνιμος παρὰ σεαυτῷ· φοβοῦ δὲ τὸν Θεόν, καὶ ἔκκλινον ἀπὸ παντὸς κακοῦ· τότε ἴσθις ἔσθαι τῷ σώματί σου, καὶ ἐπιμέλεια τοῖς ὀστέοις σου. Τίμα τὸν Κύριον ἀπὸ σῶν δικαίων πόνων, καὶ ἀπάρχου αὐτῷ ἀπὸ σῶν καρπῶν δικαιοσύνης, ἵνα πῖμπληται τὰ ταμεῖά σου πλησμονῆς σίτου, οἶνω δὲ αἰ ληνοί σου ἐκβλύζωσι.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

(Κεφ. δ' 7)

Δίκαιος ἐὰν φθάσῃ τελευτῆσαι, ἐν ἀναπαύσει ἔσθαι. Γῆρας γὰρ τίμιον οὐ τὸ πολυχρόνιον, οὐδὲ ἀριθμῶ ἐτῶν μεμέτρηται. Πολιὰ δὲ ἐστὶ, φρόνησις ἀνθρώποις, καὶ ἡλικία γῆρας, βίος ἀκηλίδωτος. Εὐάρεστος Θεῷ γενόμενος, ἠγαπήθη· καὶ ζῶν μεταξὺ ἀμαρτωλῶν, μετετέθη. Ἠρπάγη, μὴ κακία ἀλλάξῃ σύνεσιν αὐτοῦ, ἢ δόλος ἀπατήσῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ. Βασκανία γὰρ φαυλότητος ἀμαυροῖ τὰ καλά, καὶ ρεμβασμὸς ἐπιθυμίας μεταλλεύει νοῦν ἄκακον. Τελειωθεὶς ἐν ὀλίγῳ ἐπλήρωσε χρόνους μακροὺς·

ἀρεστή γὰρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ· διὰ τοῦτο ἔσπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας. Οἱ δὲ λαοὶ ἰδόντες καὶ μὴ νοήσαντες, μηδὲ θέντες ἐπὶ διανοίᾳ τὸ τοιοῦτον, ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Εἰς τὴν Λιτὴν, Ἰδιόμελα.

Ἦχος α΄.

Θεῖῳ Πνεύματι κινούμενος, Παῦλε θεσπέσιε, ἐν Φιλίπποις παραγέγονας, τὴν ἐν Χριστῷ οἰκονομίαν κηρῦτων· καὶ Λυδίαν τὴν μακαρίαν ἐν γυναιξί, θεῖῳ λόγῳ σαγηνεύσας, πανοικεῖ τῷ Σωτῆρι προσήγαγες, λιποῦσαν τὰ ἐν κόσμῳ· καὶ Εὐαγγελικῶς πολιτευσάμενη, καὶ τῆς σῆς κοινωνίας τὰ ἀγαθὰ δρεψάμενη, τῆς αἰωνίου δόξης ἠξιώται, ὡς ὅλη καρδίᾳ τῷ Χριστῷ δουλεύσασα. Ταῖς αὐτῆς ἰκεσίαις Κύριε, δίδου ἡμῖν τὰ ἐλέη σου.

Ἦχος β΄.

Ως τὸν Θεὸν σεβομένη, εὐθυτάτη ψυχῇ, τοῦ Εὐαγγελίου τὸ φῶς ἐδέξω, Λυδία θεόπνευστε· ἐπιβλέψας γὰρ ὁ Κύριος, θεοφιλέσι τρόποις σου, οἰκειαν δούλην σε ἐπεσπάσατο, καὶ θεράπαιναν πιστήν, ὡς ἐκλεκτὴν καὶ πλήρη φρονήσεως· καὶ ἀξίαν τῆς κλήσεως, διανύσασα ζωὴν, τῆς αἰωνίου ζωῆς τὴν ἔλλαμψιν, ἐπαξίως ἀντέλαβες· ἧς καὶ ἡμᾶς ἀξιώσον, ταῖς πρὸς Χριστὸν πρεσβείαις σου.

Ἦχος γ΄.

Εν πλούτῳ ρέοντι κομῶσα, τὸν πλοῦτον τῆς χάριτος ἐν τῷ ταμείῳ τῆς ψυχῆς ἐθησαύρισας, τῷ Σκευεῖ τῆς

ἐκλογῆς κολληθεῖσα θεῖω ἔρωτι· καὶ ἐκ τῶν σῶν ὑπαρχόντων διακονοῦσα αὐτῷ, ἐμυήθης παρ' αὐτοῦ, τῆς εὐσεβείας τὸ μέγα μυστήριον, Λυδία παμμακάριστε· ἀπαρχὴ γὰρ ὄφθης τῶν ἐν Φιλίπποις πιστῶν, καὶ ὡσανεὶ εἴσοδος, πρὸς ἀληθείας ἐπίγνωσιν· Χριστὸς γὰρ σε προσελάβετο, ὁ προειδὼς τῆς διανοίας σου τὴν πρόθεσιν.

Δόξα.

Τῆς ἀληθείας τὸ φῶς, ἐπιλάμπαν τῇ ψυχῇ σου, τὸν ἐξάγοντα φῶς ἐκ σκοτόυς Χριστὸν, διὰ Παύλου τοῦ θεοκήρυκος, ἀγαλλομένη ἐδέξω· καὶ τοῦ νόμου τὴν σκιὰν λιποῦσα, τὴν αἰωνίαν λύτρωσιν ἐκομίσω, τῷ αἵματι αὐτοῦ καὶ τῇ ἐγέρσει· ἴχνεσιν αὐτοῦ γὰρ ἠκολούθησες, καὶ Ἀποστόλων ξεναγὸς καὶ διάκονος ὄφθης· καὶ νῦν Λυδία θεόληπτε, πρέσβευε ὑπὲρ τῶν τιμώντων σε.

Καὶ νῦν. Τῆς τυχούσης ἐορτῆς.

Εἰς τὸν Στίχον Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι.

Ως τοῦ Παύλου ἀκήκοας, ἐν Φιλίπποις κηρύττοντος, τὸ τῆς θείας χάριτος Εὐαγγέλιον, ὅλη ψυχῇ προσεπέλασας, Χριστῷ τῷ Παντάνακτι, καὶ λελάτρευκας αὐτῷ, πανοικί θείαις πράξεσι· διὰ τοῦτο σε, ὁ Δεσπότης Λυδία μακαρία, κληρονόμον βασιλείας, τῆς οὐρανίου ἀνέδειξε.

Στίχ: Ὑπομένων ὑπέμεινα τὸν Κύριον καὶ προσέσχε μοι.

Απαρχή καὶ προοίμιον, καὶ λαμπρὰ ὑποτύπωσις, ἐν Φιλίπποις γέγονας τοῖς πιστεύουσαι, Χριστῷ τῷ πάντων δεσπόζοντι, Λυδία πανεύφημε, καὶ ζωῆς τῆς καθαρᾶς, καὶ τῶν ἔργων τῆς πίστεως, στήλη ἔμψυχος, ἐπαρκούσα σεμνὴ τοῖς δεομένοις, καὶ τὰς πύλας τοῦ σου οἴκου, πᾶσι προθύμως ἀνοίγουσα.

Στίχ.: Καὶ ἔστησεν ἐπὶ πέτραν τοὺς πόδας μου...

Πορφυρόπωλις πόλεως, Θυατείρων ὡς γέγραπται, ὡς Λυδία πέφνηνας ἀξιάγαστε, καὶ τὴν πορφύραν τῆς χάριτος, βαφεῖσαν τῷ αἵματι, τοῦ Σωτῆρος καὶ ἀμνοῦ, ἐνεδύσω καὶ ἅπασι, περιβόητος, ἀνεδείχθης ἐν ἔργοις θεαρέστοις καὶ τῆς ἄνω βασιλείας, ἐδέξω κληρον τὸν ἄφθαρτον.

Δόξα. Ἦχος δ΄.

Εὐαγγελικῶς πολιτευσασμένη, ἐν λόγῳ, ἐν ἀναστροφῇ ἐν ἀγάπῃ, τὴν σωτήριον χάριν ἐδόξασας, τῇ ἐναρέτῳ ζωῇ, Λυδία μακαρία· καὶ τῆς θείας μακαριότητος, τὸν ἀγῶνα τελέσασα, κοινωνὸς καὶ μέτοχος, σὺν Ἀποστόλοις γέγονας· μεθ' ὧν πρέσβευε, δεόμεθα, ὑπὲρ τῶν τιμώντων σε.

Καὶ νῦν. Τῆς τυχούσης ἑορτῆς.

Νῦν ἀπολύεις, τὸ τρισάγιον, καὶ τὸ Ἀπολυτίκιον.

Ἦχος α΄. Τῆς ἐρήμου πολίτης.

Υὸν Θεὸν σεβομένη διανοίας εὐθύτητι, τὸ τῆς χάριτος φέγγος διὰ Παύλου εἰσδέδεξαι, καὶ πρώτη ἐν Φιλίπ-

ποις τῷ Χριστῷ ἐπίστευσας θεόφρον πανοικί· διὰ τοῦτό σε τιμῶμεν ἀσματικῶς, Λυδία Φιλιππησία. Δόξα τῷ εὐδοκῆσαντι ἐν σοί, δόξα τῷ σέ καταυγάσαντι, δόξα τῷ χορηγοῦντι διὰ σοῦ ἡμῖν τὰ κρείττονα.

Καὶ τὸ τῆς τυχούσης Ἑορτῆς.

Ἀπόλυσις

Μετα την α΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος α΄. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Πιστεύσασα Χριστῷ, πανοικί μακαρία, ἐν ρεῖθροις ποταμοῦ, τοῦ Ζυγάκτου ἐδέξω, τὸ βάπτισμα τὸ ἅγιον, καὶ ἀμέμπτως ἐλάτρευσας, θείαις πράξεσι, τῷ σέ Λυδία ἄξιαν, ἀναδείξαντι, τῆς ἑαυτοῦ βασιλείας, καὶ δόξης τῆς κρείττονος.

Τῆς τυχούσης Ἑορτῆς.

Μετὰ την β΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος δ΄. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Η πορφυρόπωλις Λυδία ὑμνεῖσθω, ἡ πανοικί ἐν ποταμῷ τῷ Ζυγάκτῃ, καταυγασθεῖσα Παύλου τοῖς δι-

δάγμασι, βάπτισμα σωτήριον, ἱερῶς δεξαμένη, καὶ πιστῶς
 ξενίσασα, τοὺς σεπτοὺς Ἀποστόλους· ὑπὲρ ἡμῶν γὰρ πά-
 ντοτε Χριστόν, καθικετεύει, εὐρεῖν ἡμᾶς ἔλεος.

Τῆς τυχούσης Ἑορτῆς.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον, Κάθισμα.

Ἦχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε.

Τοῦ Παύλου τοῖς ῥήμασι, τῆς εὐσεβείας τὸ φῶς, Λυδία
 ὡς δέδεξαι, τῷ Ζωοδότῃ Χριστῷ, πιστῶς ἠκολούθη-
 σασ. Ὅθεν ἢ ἐν Φιλίπποις Ἐκκλησία τιμᾶ σε, μνεῖαν τῆς
 σωτηρίου, τοῦ θεόφρονος Παύλου, ἐλεύσεως τελοῦσα, καὶ
 τὸν Χριστόν δοξάζουσα.

Τῆς τυχούσης Ἑορτῆς.

Τὸ ἀ΄ ἀντίφωνον τοῦ δ΄ ἤχου καὶ τὸ Προκείμενον.

Ἦπομένων ὑπέμεινα τὸν Κύριον καὶ προσέσχε μοι.

Στίχ.: Καὶ ἔστησεν ἐπὶ πέτραν τοὺς πόδας μου...

Εὐαγγέλιον κατὰ Ματθαῖον.

Ζήτηι τῷ Σαββάτῳ τῆς γ΄ ἑβδομάδος, Ματθαίου.

Ὁ Ν΄. Δόξα. Ταῖς τῆς σῆς Ἁγίας...

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου...

Στίχ.: Ἐλέησόν με ὁ Θεὸς κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου...

Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. β'.

Αποστολικὴν ἀνύσασα ζωὴν, καὶ τὸν Χριστὸν ἀξίως
θεραπεύσασα, τῆς ἀφθαρσίας τὸ διάδημα, παρ'
αὐτοῦ ἐδέξω, Λυδία θεόφρον· καὶ νῦν τὴν δόξαν αὐτοῦ,
ἀνακεκαλυμμένως ὀρώσα, ἀπαύστως ἰκέτευε, σώζεσθαι
τοὺς σὲ μακαρίζοντας.

Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου...

**Εἶτα οἱ Κανόνες, τῆς Ἑορτῆς ἢ τοῦ Πάσχα, καὶ τῆς Ἁγίας
οὔ ἢ ἀκροστιχίς.**

«Τὸ σὸν Λυδία γεραίρω κλέος. Γερασίμου».

ᾠδὴ α'. Ἦχος α'. ᾠδὴν ἐπινίκιον.

Τῷ φέγγει τῆς χάριτος, ἀυγαζομένη, Λυδία Θεόληπτε,
τὸν νοῦν μου φώτισον, σαῖς φωτοφόροις λιταῖς, ὡς
ἂν ἐόρτιον ᾠδὴν, μέλψω σοι πάνσεμνε.

Ο Παῦλος ὁ ἔνδοξος, ἐν τοῖς Φιλίπποις, ἐλθὼν πρώτην
πάνσεμνε, σὲ κατεφώτισεν, Εὐαγγελίου φωτί· ἔνθεν
προσηλθες τῷ Χριστῷ, ὄλω τῷ οἴκῳ σου.

Γωπήριον κήρυγμα, εἰσδεξαμένη, ὡς γῆς πίων πάνσε-
μνε, ἑκατοστεύοντα, καρπὸν προσάγεις Χριστῷ, καὶ
Ἀποστόλων κοινωνὸς, Λυδία πέφηνας.

Θεοτοκίον.

Ο Λόγος ὁ ἄχρονος, ἐκ σοῦ ὠράθη, ἐν χρόνῳ Πανάμω-
με, ὡς σάρξ ἐγένετο, ἐκ τῶν αἱμάτων τῶν σῶν, καὶ τῆς
ἀρχαίας τὸν Ἀδάμ, κατάρως ἔλυσε.

Ψδη γ'. Στερεωθήτω ἡ καρδία μου.

Ναμάτων θείων κατετρώφηςας, ἀναγεννηθεῖσα τῷ Πνεύματι, διὰ λουτροῦ ζωοποιοῦ, πανοικεῖ ἐν τοῖς ὕδασι, τοῦ Ζυγάκτου μεγαλύνουσα, Λυδία τὸν Κύριον.

Ἦελαμπρυσμένη τὴν διάνοιαν, τοῦ Εὐαγγελίου τοῖς δόγμασιν, ὥφθης ἀγία ἀπαρχή, εὐσεβείας πρὸς Κύριον, ἐν Φιλίπποις καὶ διέπρεψας, Λυδία ἐν ἅπασιν.

Υψος ὡς ἔγνωσ τοῦ κηρύγματος, Παύλου τοῦ σοφοῦ θεοκήρυκος, τὸν κεκρυμμένον ἐν αὐτῷ, μαργαρίτην ἀνεύρηκας, καὶ αὐτὸν ἐν τῷ ταμείῳ σου, ψυχῆς ἐθησαύρισας.

Θεοτοκίον.

Λοχεῖον δεῖξον με τῆς χάριτος, τοῦ ἐκ τῆς νηδύος σου λάμπαντος, ἀποκαθάρασα ροαῖς, τοῦ ἐλέους σου δέομαι, τὴν ρυπῶσάν μου διάνοιαν, Ἄγνη Παναμώμητε.

Κάθισμα. Ψηχος γ'. Θείας πίστεως.

Θείας πίστεως, τὸ φῶς δεχθεῖσα, λαμπὰς πάμφωτος, τῆς Ἐκκλησίας, τῆς ἐν Φιλίπποις Λυδία γεγένησαι, καὶ ὥσπερ φῶς ἐφαπλοῖς θείῳ Πνεύματι, προτερημάτων τῶν σῶν τὴν λαμπρότητα. Καὶ νῦν πάνσεμνε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ θεῖον ἔλεος.

Ψδη δ'. Εἰσακήκοα Κύριε τὴν ἀκοήν.

Ἰλάσμον τὸν σωτήριον, Παύλου τοῖς λόγοις ὡς ἐκομίσω, πανοικεῖ Χριστῷ προσέδραμες, καὶ αὐτὸν ἐδόξασας, Ἀποστολικῇ πολιτεία σου.

Αναφαίρετον κλέος σοι, Χριστὸς παρέσχεν ὡς θερα-
παίνη, ἐκλεκτῇ τῶν Ἀποστόλων σε, κοινωνὸν καὶ σύ-
σκηνον, δείξας ὡς Λυδία πανένδοξε.

Γνώμη θεία καὶ ἔμφρονη, φιλοξενοῦσα τοὺς Ἀποστό-
λους, ἐπληρώθης θείας χάριτος, Λυδία θεόπνευστε,
καὶ ζωῆς ἀγήρω τετύχησας.

Θεοτοκίον.

Εξ ἀχράντων αἱμάτων σου, σεσαρκωμένος κόσμῳ ὠρά-
θη, ὁ τῆς δόξης Κύριος, μόνη Ἄειπάρθενε, κόσμον
ἀδοξίας λυτρούμενος.

Ῥδὴ ε΄. Τὴν σὴν εἰρήνην.

Ρημάτων ὡς ἀκήκοας, τοῦ Παύλου σεμνή, Χριστοῦ τῇ
ἀγάπῃ τὸν νοῦν σου ἐπτέρωσας, καὶ τὰ ἡδέα πάντα
ἔλιπες, ἄρασα ἐπ' ὤμων, Σταυρὸν τὸν τοῦ Κυρίου.

Αμέμπτως πεπολίτευσαι, δεχθεῖσα τὸ φῶς, τοῦ Εὐαγ-
γελίου, Λυδία πανεύφημε, καὶ τὸν Σωτῆρα ἐθεράπευ-
σας, ἐναρέτοις ἔργοις, ὡς ἐκλεκτὴ ἐν πᾶσι.

Ισχὺν θείαν ἐπλούτησας, τοῦ Παύλου χερσί, καὶ Χρι-
στὸν ἐξ ὅλης ἰσχύος ἠγάπησας, τὸν σὲ καλέσαντα θεό-
ληπτε, πρὸς γνῶσιν τῆς θείας αὐτοῦ οἰκονομίας.

Θεοτοκίον.

Ρυπούμενος ἐκάστοτε, παθῶν ταῖς ὀρμαῖς, τὴν ψυχὴν
ὁ τάλας, μολύνω καθ' ἐκάστην· ἀλλὰ σὺ δίδου μοι με-
τάνοιαν, ἵνα Θεοτόκε, σωθῶ τῇ χάριτί σου.

Ῥδὴ στ΄. Τὸν Προφήτην Ἰωνᾶν.

Ως ἀγίαν ἀπαρχὴν, εὐσεβείας πρὸς Χριστὸν, ἐν Φιλίπποις ἢ σεπτῇ, Ἐκκλησία εὐφημεῖ, Λυδία σε, σεμνυνομένη, ἐνθέοις τρόποις σου.

Κεκτημένη ἐν ψυχῇ, θεῖον φόβον πρὸς Θεόν, τὸν Υἱὸν αὐτοῦ σεμνή, σαρκωθέντα δι' ἡμᾶς, εἰσδέδεξαι, ὡς ἡχροάσω, Παύλου τοῖς ῥήμασι.

Τυρωθεῖσα τῶν φθαρτῶν, οὐρανίῳ λογισμῷ, πρὸς τὰ ἄφθαρτα σεμνή, ἐνητένισας πιστῶς, καὶ μέτοχος, τῆς τούτων δόξης, Λυδία γέγονας.

Θεοτοκίον.

Ε'σαρκώθη ὑπὲρ νοῦν, ὁ ἀσώματος Θεός, ἐξ αἱμάτων σου ἀγνῶν, ὡς ἠθέλησεν αὐτός, καὶ ἔσωσε, Θεογεννήτορ, βροτῶν τὸ φύραμα.

Κοντάκιον.**Ἦχος δ΄. Ἐπεφάνης σήμερον.**

Τοῖς τοῦ Παύλου ῥήμασι καταυγασθεῖσα, ἐν Φιλίπποις πέφηνας εἰκὼν ἀγίας βιοτῆς, καὶ πανοικεῖ δόξης κρείττονος, Φιλιππησία Λυδία ἠξίωσαι.

Ὁ Οἶκος.

Ε'ν Φιλίπποις σεμνῶς βιοτεύουσα καὶ Θεὸν φοβουμένη θεόληπτε, τὴν ψυχὴν προητοιμάσας πάνσεμνε, πρὸς

δοχὴν μυστηρίου τοῦ κρείττονος· καὶ ἐπιστάντος Παύλου τοῦ οὐρανοβάμονος τοῦ Εὐαγγελίου τὴν ἔλλαμψιν δέδεξαι, πανοικεσία πιστεύσασα Χριστῷ, τῷ σαρκωθέντι δι' ἡμᾶς· καὶ ἐν Ζυγάκτῃ ποταμῷ, τῆς ἀφθαρσίας δεξαμένη τὸ λουτρόν, ἐπαξίως τῆς χάριτος διέπρεψας, Ἀποστόλοις διακονοῦσα καὶ παρ' αὐτῶν μυουμένη, τῆς αἰωνίου σωτηρίας τὰς ἀναβάσεις, τὰς ἀμοιβάς, καὶ τὰς μακαρίας ἀπολαύσεις, ὧν σὺν τοῖς σοῖς οἰκείοις, Φιλιππησία Λυδία ἠξίωσαι.

Συναξάριον.

Τῆ κ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμην ἐπιτελοῦμεν τῆς Ἁγίας καὶ δικαίας Λυδίας τῆς πορφυροπώλιδος, τῆς πρώτης ἐν Φιλίπποις πιστεύσασης πανοικεῖ τῷ Χριστῷ, τῷ κηρύγματι τοῦ οὐρανοβάμονος Παύλου.

Στίχ.: Πανοικεῖ πιστεύσασα Χριστῷ Λυδία.

Ἐν Φιλίπποις πέφηεν ἀρχὴ ἁγία.

Λυδίας μεγαλόφρονος ἄφθιτον κλέος εὖ λιγαίνω.

Λυδία ἡ μακαρία πορφυρόπωλις πόλεως Θυατείρων ἦν ἐν Φιλίπποις σεβομένη τὸν Θεόν, καὶ ἀμέμπτω κοσμουμένη πολιτεία. Παραγενομένου ἐν αὐτῇ τοῦ οὐρανοβάμονος καὶ θεσπεσίου Παύλου, ἤκουσε τῆς διδαχῆς αὐτοῦ, καὶ ἐδέξατο τοῦ Εὐαγγελίου τὸ φῶς, πανοικεῖ πιστεύσασα τῷ Χριστῷ, καὶ βαπτισθεῖσα ἐν τοῖς ρεῖθροις τοῦ ἐκεῖσε ποταμοῦ Ζυγάκτου. Καὶ ἦν Εὐαγγελικῶς πολιτευομένη, καὶ διακονοῦσα τοῖς μακαρίοις, Ἀποστόλοις ἐν τῷ οἴκῳ αὐτῆς, καὶ θεραπεύουσα τὸν Κύριον ἐναρέτοις

ἔργοις καὶ ἀγαθαῖς πράξεσιν. Ἀποστολικῶς δὲ τελέσσασα τὴν ζωὴν, μετετέθη ταῖς ἄνω μοναῖς, κληρονόμος φανεῖσα τῆς οὐρανίου βασιλείας.

Ταῖς αὐτῆς πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ῥδὴ ζ'. Ἡ κάμιμος Σωτήρ.

Ο βίος σου Λυδία διέλαμψε, φωτὶ τῶν ἐναρέτων σου πράξεων· διὸ μετέστης πρὸς φῶς, τῆς ἀθανάτου ζωῆς.

Ευνέσει κοσμουμένη θεόληπτε, τοὺς θεῖους Ἀποστόλους ἠξίωσαι, φιλοξενεῖν εὐσεβῶς, Λυδία πίστει θερμῇ.

Γεραίρει Ἐκκλησία Φιλίππων σε, ἐνθέοις σου σεμνῇ προτερήμασιν, ἀβρυνομένη λαμπρῶς, καὶ μεγαλύνει Χριστόν.

Θεοτοκίον.

Εκύησας ἡμῖν ὑπὲρ ἔννοιαν, τὸν πάντων Ποιητὴν καὶ Δεσπόζοντα, καὶ ἐλυτρώσω ἡμᾶς, Κόρη τῆς πάλαι φθορᾶς.

Ῥδὴ η'. Ὁν φρίττουσιν Ἄγγελοι.

Ρημάτων τῆς χάριτος, καὶ θείων ἐντολῶν, σεμνῇ γεωργήσασα, τὸν σπόρον νουνεχῶς, Κυρίῳ προσάγεις, πολύχουν καρπὸν, Λυδία θεόφρον, τοῦ βίου σου τὰς πράξεις.

Αγίως ἀνύσασα, Λυδία τὴν ζωὴν, Ἁγίων συνόμιλος, ᾧφθης ἐν οὐρανοῖς καὶ νῦν ἀγιαζεις, σαῖς ἀγίαις εὐχαῖς, τοὺς τὴν σὴν ἁγίαν, ἐπιτελοῦντας μνήμην.

Γυνόμιλος γέγονας, τοῦ Παύλου τοῦ σοφοῦ, καὶ τοῦτον
ξενίζουσα, τῷ οἴκῳ σου σεμνή, ξενίας τῆς ἄνω, ἤξιώ-
θης λαμπρῶς, καὶ σὺν Ἄσωμάτοις, Λυδία συναγάλλη.

Θεοτοκίον.

Ιάτρευσον Δέσποινα, νοσοῦντά μου τὸν νοῦν, ἐννοίαις
ἀλάστορσιν, ἀπάτη τοῦ ἐχθροῦ, καὶ δίδου μοι φέγγος,
μετανοίας Ἄγνη, τῷ ἀεὶ φωνοῦντι, τὴν σὴν ἁγίαν κλῆσιν.

ᾠδὴ θ'. Τὴν ζωοδόχον πηγὴν.

Μνήμην τὴν σὴν ἐορτάζοντες πάνσεμνε, ἀνευφη-
μοῦμεν τὰ σὰ προτερήματα· σεαυτὴν γὰρ δέδωκας,
ὄλη διανοία σου, Εὐαγγελίου ταῖς πράξεις Λυδία, ὡς
ἐκλεκτὴ τοῦ Σωτῆρος θεράπαινα.

Ολοσχερῶς τῶν γηίνων χωρίσασα, τὴν σὴν καρδίαν
Χριστῷ ὡς πεπίστευκας, τοῦτον ἐθεράπευσας, τρό-
ποις σου χρηστότητος, καὶ θεαρέστῳ ζωῇ· ὅθεν Λυδία,
τῆς οὐρανοῦ χαρᾶς κατηξίωσαι.

Υπὲρ ἡμῶν τὸν Σωτῆρα ἰκέτευε, σὺν Ἀποστόλοις Ἁγί-
οις καὶ Μάρτυσι, καὶ Προφήταις ἅπασιν, καὶ Δικαί-
οις πάνσεμνε, ὡς ἂν πταισμάτων συγχώρησιν λαβόντες,
τῆς αἰωνίου ζωῆς μετασχοίημεν.

Θεοτοκίον.

Υψίστου ὠφθης καθέδρα πολύφωτος, καὶ φωταυγὲς
Θεοτόκε παλάτιον, τοῦτον σωματώσασα, ἐξ ἁγνῶν

αϊμάτων σου· ὅθεν αὐτὸν ἐκδυσώπει οἷα Μήτηρ, τῆς ἀθανάτου ζωῆς ἀξιῶσαί με.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Αυδία παμμακάριστε, Χριστοῦ πιστὴ θεράπαινα, καὶ ἀπαρχὴ Ἐκκλησίας, τῆς ἐν Φιλίπποις ἀγίας, σὺν Ἀποστόλοις πρέσβευε, Χριστῷ τῷ Παντοκράτορι, δοῦναι πταισμάτων ἄφεσιν, καὶ ἰλασμόν καὶ εἰρήνην, τοῖς τὴν σὴν μνήμην τελούσι.

Τῆς τυχούσης Ἑορτῆς.

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΙΝΟΥΣ.

Ἰστώμεν στίχους δ' καὶ ψάλλομεν τὰ ἐξῆς Προσόμοια.

Ἦχος δ'. Ἐδωκας σημείωσιν.

Παῦλος ὁ Ἀπόστολος, ὁ πλήρης θείων ἐλλάμψεων, τὸ Χριστοῦ στόμα ἅγιον, φωτὶ σε κατηύγασε, τοῦ Εὐαγγελίου, Λυδία θεόφρον, ἐν τοῖς Φιλίπποις γεγονώς, καὶ πανοικεῖ σε Χριστῷ προσήγαγεν· ὃν πίστει ἐθεράπευσας, ταῖς ἐναρέτοις σου πράξεις, καὶ παρ' οὗ διαδήματι ἀφθαρσίας κεκόσμησαι.

Απόγον τὸν τῆς πίστεως, εἰσδεδεγμένη θεόληπτε, πανοικεῖ τοῖς διδάγμασι, Παύλου τοῦ τρισμάκαρος, Λυδία θεόφρον, καὶ Ζυγάκτου ρεῖθροις, ἀναγεννήσεως καινῆς, καὶ σωτηρίας λουτρὸν τὸ ἅγιον, βεβάπτισαι καὶ ἔνθεον, τρόπον καὶ βίον κατάλληλον, ἐπεδείξω τῇ χάριτι, οὐρανίῳ φρονήματι.

Α γοντες ανάμνησιν, τῆς σῆς ἁγίας ἐλεύσεως, ἐν Φιλίπποις γεραίρομεν, Παῦλε παμμακάριστε, μύστα τῶν ἀρρήτων, τὴν σὴν θείαν γλῶσσαν, δι' ἧς Λυδίαν τὴν σεμνήν, πανοικεσία Χριστῷ προσήγαγες, καὶ ταύτην μακαρίζοντες, ὥσπερ ἐλαίαν κατάκαρπον, εὐσεβείας καὶ χάριτος, τὸν Σωτῆρα δοξάζομεν.

Π ἄλαι μὲν τὸ βάπτισμα, τὸ εἰς Χριστὸν διὰ πίστεως, ἐν Ζυγάκη ἐδέξατο, Λυδία ἡ ἔνδοξος, σὺν τῷ ταύτης οἴκῳ· νῦν δὲ ὡς ἀγίῳ τούτῳ τῷ τόπῳ εὐσεβῶς, τῶν εὐσεβούντων χεῖρες ἀνίδρυσαν, ἅγιον Βαπτιστήριον, ἔνθα θυσία ἀναίμακτος, τῇ Τριάδι προσάγεται, εἰς πιστῶν περιποίησιν.

Δόξα. Ἦχος πλ. α'.

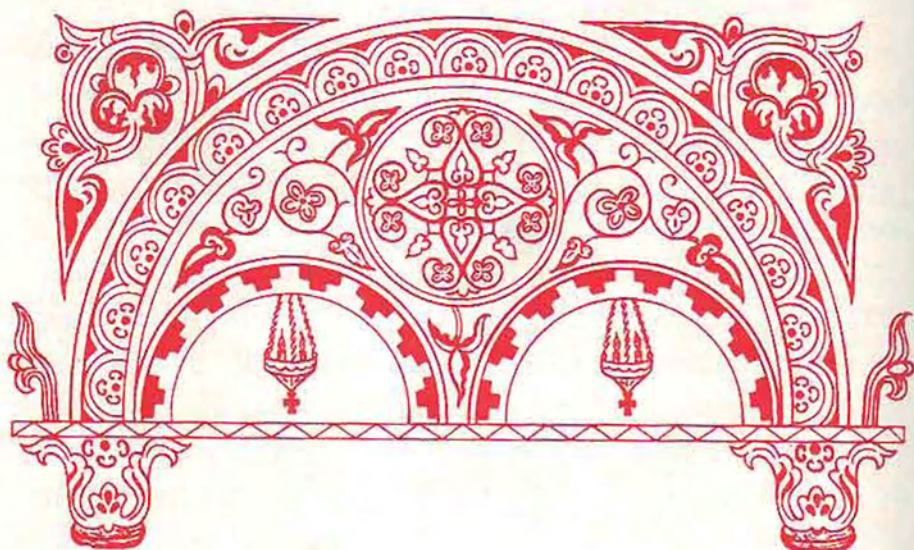
Υ ῶ Χριστῷ ἀμέμπτως δουλεύσασα, πλήρης θείων πράξεων ὤφθης, Λυδία μακαρία· ὡς Ἀποστόλων γὰρ κοινωνός, ἀξίως ἐβάδισας, τὴν ὁδὸν τῆς σωτηρίας· καὶ τῷ ξύλῳ τῆς ζωῆς ἀποκατέστης, μεταστᾶσα τῶν προσκαίρων, ἐν πολλῇ εὐφροσύνῃ· καὶ νῦν Ἀγγέλοις συνοῦσα, μὴ παύση πρεσβεύουσα, ὑπὲρ τῶν τιμώντων σε.

Καὶ νῦν. Τῆς τυχούσης Ἑορτῆς, ἡ τὸ τοῦ Πάσχα.

Ἀναστάσεως ἡμέρα....

Δοξολογία μεγάλη καὶ ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Τὰ συνήθη, Ἀπόστολον εἰς τὰς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων ὡς ἐξῆς:

Προκείμενον.

Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτοῦ.

Στίχ.: Ἐν Ἐκκλησίαις εὐλογεῖτε τὸν Θεόν.

Πράξεων τῶν Ἀποστόλων τὸ Ἀνάγνωσμα.

(Κεφ. ιστ' 8-15)

Εἰν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, Παῦλος καὶ οἱ σὺν αὐτῷ παρελθόντες τὴν Μυσίαν κατέβησαν εἰς Τρωάδα, καὶ ὄραμα διὰ νυκτὸς ὤφθη τῷ Παύλῳ· ἀνὴρ τις ἦν Μακεδὼν ἐστῶς, παρακαλῶν αὐτὸν καὶ λέγων· διαβάς εἰς Μακεδονίαν βοήθησον ἡμῖν. Ὡς δὲ τὸ ὄραμα εἶδεν, εὐθέως ἐζητή-

σαμεν ἐξελθεῖν εἰς τὴν Μακεδονίαν, συμβιβάζοντες ὅτι προσκέκληται ἡμᾶς ὁ Κύριος εὐαγγελίσασθαι αὐτούς. Ἐναχθέντες οὖν ἀπὸ τῆς Τρωάδος εὐθυδρομήσαμεν εἰς Σαμοθράκην, τῇ δὲ ἐπιούσῃ εἰς Νεάπολιν, ἐκεῖθὲν τε εἰς Φιλίππους, ἧτις ἐστὶ πρώτη τῆς μερίδος τῆς Μακεδονίας πόλις κολωνία. Ἐμεν δὲ ἐν αὐτῇ τῇ πόλει διατρίβοντες ἡμέρας τινάς, τῇ τε ἡμέρᾳ τῶν Σαββάτων ἐξήλθομεν ἔξω τῆς πόλεως, παρὰ ποταμὸν οὗ ἐνομιζετο προσευχὴ εἶναι, καὶ καθίσαντες ἐλαλοῦμεν ταῖς συνελθούσαις γυναῖξι. Καὶ τις γυνή, ὀνόματι Λυδία, πορφυρόπωλις πόλεως Θυατείρων, σεβομένη τὸν Θεόν, ἤκουεν, ἧς ὁ Κύριος διήνοιξε τὴν καρδίαν προσέχειν τοῖς λαλουμένοις ὑπὸ τοῦ Παύλου. Ὡς δὲ ἐβαπτίσθη καὶ ὁ οἶκος αὐτῆς, παρεκάλεσε λέγουσα· Εἰ κεκρίκατέ με πιστὴν τῷ Κυρίῳ εἶναι, εἰσελθόντες εἰς τὸν οἶκόν μου μένατε καὶ παρεβιάσατο ἡμᾶς.

Εὐαγγέλιον ζητεῖ τῇ Πέμπτῃ τῆς ε΄ ἑβδομάδος Ματθαίου.

Κοινωνικόν. Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον...

Μεγαλυνάριον.

Πρώτη ἐν Φιλίπποις πρὸς τὸν Χριστόν, θεόφρον προσῆλθες, διὰ Παύλου τοῦ εὐκλεοῦς, ὃ Φιλιππησία, Λυδία καὶ ἐν ρείθροις, Ζυγάκτου ἐβαπτίσης πανοικεῖ πάνσημενε.

Δίστιχον.

Λυδία, Γεράσιμος τὰς χάριτάς σου
Ἄρτιώς ἀνύμνησε, Χριστὸν δοξάζων.